

Voda, 1998., Naklada MD

ljudi sjede na obali.

dodiruju vodu dlanovima

i govore kako propada.

ustaju i odlaze.

drugdje kažu: "ali, ti nisi...".

vrate se i viču: "više nije isto!"

mrzeći vodu jer je zauvijek.

Zjeničarenje

IZMEĐU VJETRA I VODE

kada se noć skupi u jednu točku
iscurimo kroz tu rupicu na kraju
neba i vratimo dan drugoj strani

igramo *Sve zaboravljeno*, igru
u kojoj nije važno nabrajati
nego neprestano mijenjati pravila
izmišljati stvari, tražiti izgubljene riječi –
strasne izraze zasićene značenjem –
na pola koraka između svjetla i sna

a to je previše za jedan prostor. zato
poletimo, zaplovimo, savladamo svijet
naučimo vodu, zrak i sjene

osjetimo da nema rubova
...ničeg ...
samo posvuda

JUŽNI PROLAZ

noć pušimo dugo:
pri filteru pukne zora,
od grohota poispadaju
stakla prsnu ogledala
ter bi svaršeno

ili pijemo jutro, zveckamo kristale
leda vrteći ih u glatkim čašama.
pramcu nekog visokog broda
darujemo hrskavi lom *za velike*
vode ispod kobilice

a ako neka od onih djevojaka
koje uporno padaju u vodu
ne ispliva –
samo polako isplovimo izvan kadra:
krhotine: rekli su nam, donose sreću

SIDRIŠTE

na ovom mjestu postoje razlozi.

na primjer:

oko sunca u cvatu nebo je plavo nebo

otporan na plural, pogled poput oblutka, odskače po površini

ovdje

noć zadihana izlazi iz spore vode, prelama se i ostaje ležati

do jutra

iz njenih obrva krunimo sol. Bacamo je natrag u vodu iz koje raste duga

ispod brzo sadimo karanfile, šarene zaštitnike od munja

ovdje su sve svakodnevne stvari što nas čine spektakularnima:

materinska riječ, mračna noć, lavež, ćukovi

ili podne, zidna ura u vječnom kašnjenju,

pozdravi što mašu iz sjene neposredno nakon

BALKON – ZVUK SUBLINKOVI

uvijek zovu djecu.

ali

ona ovdje ne igraju *Velike brojeve* ili *O, das Liebe Augustin*

i

svakih deset minuta netko zakuca čavao, otpili dasku, porine brod, zatvori kutiju, zove djecu

a

u susjedstvu, osim što neprestano dozivaju djecu, grade više dimnjake, dok žice napete između krovova djeluju kao da su ih divovski pauci izrigali u napadima bjesnila

ovdje se ponekad umire, ali nitko koga znamo

KAMENI MIR

nijemi, kao dostojanstvene ribe
u ponoć gutamo cijelo jučer,
sutra probavljamo čitavo danas,
ukratko – čekamo: šiljimo
pogled u sunce... tu *veliku, ćelavu*
glavu ljubomorno gledamo kako se kreće

zamišljamo linije među nebeskim
tijelima i slažemo novi horoskop s
likovima nama poznatih stvari krijući
ih time od zaborava

ni visoka nas plima ne može
makar se ulijevala preko palube
jer sasvim je svejedno:
jer vjetar je ušutio, bijegom
potonuo u duboko i daljinu

u kameni mir

PUSTOLOVCI

vučeni pogledom
zavlačimo se svuda u
unutra,
u otok
stijenu
crkvu
groblje

razlivenih zjenica od čuđenja
hodamo gurkajući se
o kamenim anđelima:

od desnog, sa škorpionskim izgledom
na kojem se naziru skamenjeni prsti
peku oči

BROJATI NEBO

*osušene narančine kore; karavane i slonovi;
seljaci u plesu – oni su veliki, one nose bijele marama:*

sve već postoji. o zjenice je okačeno po nebu

a sunce se meškolji među vodenom kugom
gdje su i naša lica
naša su lica... u vodi su naša lica bez očiju

preko njih ponekad zasvijetle glatki trbusi riba

LUKOBAN

vodena trava leluja u
baroknoj napetosti i najrađe
bi pobjegla kao fuga

a bura, odjednom
odapeta uvis

zagri polako
i umnoži na koži
ljubičastu arabesku –
hladne otiske slijepih ruku

iz neke beskrajne udaljenosti
vjetar visoko valja pustu vodu.
podigne je iznad neba u veliko i
lije izvan i
kao kas iz trećeg čina one opere
i bubri, buja, pljus!

mahnita po njoj čitav dan
razbija je po obali tjera je
u kap i pjenu, a s večeri
suncu ostavi
ogledalo koje nalik
na medne kapi klizne u noć

a noć je sjajna!
kao topla koža crnkinje pa
zaplovimo bijelo kao labudovi
zapjevamo grleni gospel:
"Brukva u vodi"

SAN O VODI

sunce je na nebu visoko iznad krovova zvoni
vjetar odličan, nisko; u daljini jedra i tragovi riba

preko, na obali, zbijeni sitni likovi:
sve žene i ostali i razbukitali vatromet njihovih ruku; one iza
već trepere, a bliže – glasnije su od pokreta

ali, znamo svoj posao, brzo odmičemo, raste voda između nas

i više ih ne raspoznavamo. vjetar u krmu, ruke pune posla, znamo mi! svoje
more: uvijek se žuri sakriti nas

zato pri vrhu svake vodene priče ostavljamo sigurno odmorište – krošnju-
jarbol-jedro-toranj-sirenu

najbolji si kada sanjaš – šaljemo pozdrave– onda si čist kao voda

SONATA ZA FESTIVAL I KARNEVALSKE CIMBALE VRLO PATETIČNA

daju se samo crni komadi i zato su najobičniji ulični svirači, plesači, gutači vatre, mesije bolji od svega. ozareni pratimo plesačice nagih bokova sa zmijskim okovratnicima:

zagledane u svaki san, njihove oči točno kao podne znaju brojeve opsjena i sve slike što nestaju poput gradova u pijesku ili kamo odlaze sve kiše i boje jedna po jedna

TIŠINA U TIŠINI, SVUDA VODA

sve je *jesenije*, dok
između tvojih raste riječ koja tek
na kraju zime može susresti svoj
kontekst

kažeš: noć je ovdje neprozirna. u nju
stanu, prijatelji, ljubavnici, obitelj
obični ljudi.

i još:
gradska svjetla prigušuju svjetlost zvijezda

JEZIK JE VIRUS

prihvati ovo kao najnepotrebniju stvar
što si je kupila na rasprodaji – tek ćeš kod
kuće shvatiti kako si mogla preživjeti bez toga

i ne želim razumjeti: "Opet si poludio, Pjesniče.
A znaš da gorjeti smiješ
Samo u metafori".

ovi prozori s pogledom
na lovor, ružmarin ili drugi otok
samo su predugo bili zatvoreni
za odlomke neba i,
čuj:

preko mora sirene tule u pozdrav.

vani ribe s galebovima već
mijenjaju mjesta, sunce crta
spiralu meko rastapajući
jedra na rubu neba

MODELIRANJE TIŠINE

baka te naučila kako
u mraku sve mačke
mogu biti lavovi

premda se smijemo
budalaštinama tvoje bake,
zaključujemo da su nekada
jeftinije dilali mudrost

SNOVI SU POPUT VODE

kao zaboravljena igračka
nemarno slomljena preko kreveta
kao kiša strujiš mi kroz prste, rasipaš se
kao pijesak vremena

diram te i smišljam sve riječi
čije se značenje meko topi u ustima
karamelno razvlači među prstima

svespojeno, svespojeno – šapneš

u bujici niz lice
zazelene se kosti
tvojih očiju i

iznenada,
zaslijepjeni, žmirkamo zbunjeni...

gledaš kroz, kao da me ne prepoznaješ
odjednom
pokušavaš reći sve
odjednom
u zatamnjenju
izmičeš iz kadra

*"opet sam sanjala onaj san
svespojeno –
zemlja nebo voda ti, ja – sve:*

grčevito se držimo, ali iz nekog
neobjašnjivog razloga tonem.
ti ne.
polako tonem u ljubičasto
s nekim čudom oko vrata.
od tvog dodira mi trnu zubi
i pomislim, iz nekog neobjašnjivog
razloga: evo, *žuđena arkadija*

onda se iznad glave spoje vodeni krugovi.

sama usred tame
mogu je osjetiti, taknuti i onda
umirem dugo, dugo
i zaista
ali znam da ne smijem prestati znati –

vani drugi svijet pliva"

odjednom slušam vodu kako
raste kroz cijevi u zidovima
i samo zatvorim oči ne
bi li bolje čuo tamu
kada nas posrče, otopi
na jeziku kao ljubav
oštrih noktiju
zagrebe ispod kože

KAMENI ANĐELI

pogledala si
kao da se opraštaš
kao da opraštaš i izašla s licem
koje je moglo uplašiti svakoga:
u lijevoj s cigaretom
sa šalicom kave u desnoj
kao svetac zaštitnik
stala na balkon

izvan toga se, negdje dalje
u priči kotila neka naprasna strast

no dođi! dođi, no!

jako sam dozivao
a kad su se zvukovi
vratili svojim stvarima
i ja sam zanijemio,
postao sličan nevidljivome

*a možda i nešto povrh
čega nisam ni svjestan*

JEZIK JE VIRUS

ne želim razumjeti: "*Raj je točno kao gdje si upravo sada
samo puno, puno bolje*"

radije reci, nije li to jedini raj kojeg smo u ovom času smjeli odabrati?

u kojem sasvim potrošeno; (lijući preko rubova kao loš film u lošem kinu)
boje imamo vlastito ludilo:
ja tebe, a ti sebe

POČINJEMO PONAVLJATI POČETAK

(n-ti od krajeva)

i nisi mi mogla *pasti* oko vrata jer već sam padao niz stepenice, rušio se na tramvajskoj stanici, raspao se prije nego su sve ulice nestale u plamenu

o tome – zašto su žene i muškarci cičali naokolo skaćući po blatu – ništa, ništa nisam želio znati:

sve je izgledalo kao neka čudna, šarena i vatrometna parada, čije sam održavanje unaprijed ukidao vjerojatnijim događajem.

iako je ponuda bila primamljiva, jer tko ne bi samo moguće zamijenio za postojeće?!